

VILLÁNYI LÁSZLÓ

legyen mibe

*De jó is volt felébrednem álmomból,
annak biztos tudatában,
hogy te varázsoltad a meredek hegyoldal tetejére
az ismeretlen fa gyökereit,
legyen mibe megkapaszkodnom.
Mindaddig attól féltem, zuhanás lesz a sorsom.
A következő álmomban
(egymást átölelve)
álltunk a fa alatt,
körülettünk jégeső verte a tájat,
de bennünket megóvott a fa lombja.*

titkos kert

*Eddig kétszer várhattalak rózsával az állomáson,
semmit sem sejtve arról,
hogy szirmaikból karácsonyra
életfát növeszt kicsiny kezed.
Két hétre rá
(mi minden nyílt meg e két hét alatt)
Dzsálál-Eddin ar-Rúmi verséből is fölsejlik ajándékod:
„A rózsza titkos kert, amely magába rejti a fákat”.*

mindig balra

*Szeret engem a jó Isten, mondogatom Szenteste.
Megteremtett és elvezetett hozzám,
megtanított, hogyan is kell várakoznom rád,
s ha átölellek
(lelke rajta, aki ezt érzélgősségnek gondolja)
mindig balra, a szívemre öleljelek.*

akárha esővízzel

*Nem hittem volna
(pedig elégszer zengett ódát barátom a pici nőről),
égi ajándék termeted.
Füled a szívemen,
nem kell sokat magyarázkodnom,
hallgathatok kedvemre.
Újév hajnalán karomba kaplak,
akárha esővízzel teli hordóba, viszlek megfürdetni.*

vinne álmodba

*Már szokatlan, ha ébredés után nem nyúlhatok kezedért.
Ha nem arcodat látom meg először
(s nem ámulhatok részletein).
Pedig indulnék szemöldököd ívén,
vinne álmodba szép szemhéjad mögé.*

egymáshoz igazodnak

*Megyünk lefelé a negyedik emeletről,
pontosan egymáshoz igazodnak lépteink.
Meséled, álmodban, mikor mellém értél
a hegyvidéki kisváros utcáján,
ugyanilyen harmóniában lépkedtünk
(mint legelőször is a lépcsőházban).
És hiába jöttek-mentek körülöttünk,
csak kettőnk járása zenélt a macskakövön.*

